Lumi kalandjai: Lumi focista lesz

Lumi nem gyors és nem erős, a poros falusi pályán mégis megtalálja, mihez ért a legjobban. Egy mese arról, hogy nem mindenki azért van a pályán, hogy ő rúgja a gólt.

Azon a nyáron, amikor a falu végén minden délután felszállt a por, a téren focimeccs volt. Két kupac kő volt a kapu, a labda foltos és kopott, mégis szépen pattant.

Forró volt a por, és minden lövés után kis felhő gomolygott a labda nyomán. A kerítés tövében egy sovány kutya feküdt az árnyékban, és csak a szemével követte a labdát.

Lumi három napig nézte a kerítés mellől. A negyediken bement.

„Játszhatok?", kérdezte.

A nagyobbak összenéztek. Aztán az egyik vállat vont. „Állj oda", mondta, és a pálya szélére mutatott.

Lumi odaállt. És ott is maradt sokáig, mert a labda nem jött arra.

Gyors nem volt. Erős sem. Amikor futott, a nagyobbak már rég ott jártak, ahova ő igyekezett.

A nagyobbak folyton kiabáltak egymásnak, és a nevek úgy pattogtak a téren, mint a labda. Lumi nevét senki nem mondta ki.

A pálya szélén, egy felfordított ládán, egy öregember üldögélt. Nézte a meccset, és néha köhögött egyet.

„Te miért nem futsz a labda után?”, kérdezte Lumitól a szünetben.

„Mert nem érem utol”, felelte Lumi.

Az öreg bólintott. „A jó játékos nem a labdát nézi”, mondta.

A JÓ JÁTÉKOS NEM A LABDÁT NÉZI.

„Azt nézi, ki áll egyedül”, tette hozzá, és megint köhögött egyet.

Lumi visszament a pályára, és aznap először nem a labdát nézte. Így vette észre a fiút.

Egy vékony fiú volt, nála alig nagyobb. Mindig a másik oldalon állt, mindig szabadon, és soha senki nem passzolt neki. Ő meg nem szólt érte.

A meccs vége felé a labda egyszer csak Lumi lábához gurult. Előtte üres volt a pálya, a két kupac kő tíz lépésre.

Rúghatta volna. Mindenki azt várta, és Lumi mellkasában hangosan vert a szíve.

Lumi oldalra nézett. A vékony fiú ott állt, egyedül, ahogy mindig. Passzolt neki.

A fiú egy pillanatig meg sem mozdult. Aztán elindult, és a labda átgurult a két kő között.

Csend lett a téren. Aztán a vékony fiú felkiáltott, először aznap délután.

Odaszaladt Lumihoz. „Köszönöm”, mondta, és fülig pirult.

„Szabad voltál”, felelte Lumi. „Csak oda kellett nézni.”

Másnap, amikor csapatot választottak, a vékony fiú kiáltotta ki elsőnek Lumi nevét.

Néha az ér a legtöbbet, ha észrevesszük, ki maradt egyedül.

VÉGE

BESZÉLGESSETEK RÓLA

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy vártad, hogy valaki észrevegyen? Mi történt?
2. Szerinted miért nem rúgta be Lumi a gólt, pedig üres volt a kapu?
3. Ki az az osztályodban, aki gyakran egyedül áll? Mit tehetnél érte?